

Arrest

nr. 148 644 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij trad op 21 oktober 2011 in Turkije in het huwelijk met mevrouw K. H, van Belgische nationaliteit.

Zij diende op 8 april 2013 te Ankara een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Het bestuur weigerde op 3 juli 2013 de afgifte van het visum.

De verzoekende partij zou op 19 januari 2014 zijn aangekomen in België.

Zij legde op 27 januari 2014 te Leopoldsborg een aankomstverklaring af en werd toegelaten tot verblijf tot en met 17 februari 2014.

De verzoekende partij diende op 17 februari 2014 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van echtgenoot.

De burgemeester te Leopoldsborg nam op 19 mei 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij had nagelaten binnen de termijn de nodige documenten over te maken.

Zij diende op 15 juli 2014 andermaal een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De verwerende partij weigerde op 13 januari 2015, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- individuele rekening (Slagerij S. BVBA) voor het jaar 2010, 2011, 2012 en 2013; individuele rekening (K BVBA) voor het jaar 2012 en 2013. Deze inkomsten zijn echter onvoldoende recent en bijgevolg niet actueel. Er kan met deze gegevens dan ook geen rekening mee gehouden worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon

- attest van 'De Voorzorg' dd. 12.06.2014 waaruit blijkt dat ze meer dan 66% arbeidsongeschikt erkend was in de periode 10.09.2013 - 05.06.2014; bijbehorend uitkeringsattest. Deze situatie is echter niet langer actueel; de referentiepersoon is niet langer arbeidsongeschikt. Er kan met deze gegevens dan ook geen rekening mee gehouden worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat er op 26.11.2014 een som van €500 en op 08.12.2014 een som van €1400 gestort werd op haar zichtrekening, en dat er op 13.12.2014 een som van €1138,04 gestort werd op haar spaar- rekening. Echter, gezien de exacte aard en regelmaat van deze stortingen niet blijkt uit de voorgelegde stukken, kunnen deze bedragen niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (vervangingsovereenkomst) dd. 03.06.2014 voor deeltijdse tewerkstelling; bijbehorende loonfiches voor de maanden juni - juli 2014; bijbehorende rekeninguittreksels voor de maanden oktober - december 2014

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden onvoldoende stabiel en regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel immers opnieuw tewerkgesteld via een contract voor bepaalde duur (vervangingsovereenkomst dd. 03.06.2014), vanaf 06.06.2014 tot en met de laatste dag afwezigheid van een derde. In de voorgelegde arbeidsovereenkomst staat expliciet vermeld dat het contract automatisch wordt verbroken zodra het te vervangen personeelslid de dienst herneemt.

Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het motiveringsbeginsel in samenhang met de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Tevens voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel van de fair play, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel-/proportionaliteits (evenredigheids-)beginsel, van de artikelen 40bis, § 1 en § 2, 1°, 40ter, 42, § 1 en § 3 en 43 van de vreemdelingenwet in samenhang met de schending van artikel 50, § 2, 7°, b) van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van de motiveringsplicht: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Door geen antwoord te bieden op voormelde argumenten uitdrukkelijk door verzoekende partij in het bij de aanvraag op 15 juli 2014 bijgebracht 'schrijven advocaat met 14 stukken' (stuk 12) naar voren gebracht achteraf aangevuld met de bijkomende bijgebrachte stukken 13.a. t.e.m. 13.h. en door niet uit te leggen waarom er geen rekening mee wordt gehouden en/of waarom de in het kader van de zogenaamde inkomstenvereiste in stuk 12 achteraf bevestigd door de stukken 13 uitgeschreven argumentatie niet voldoende is, schendt de verwerende partij de op haar rustende motiveringsplicht formeel - er wordt niet gemotiveerd - doch in elk geval materieel - de verwerende partij legt niet op afdoende wijze uit waarom het voorgelegde stuk 12 met de erin verwoorde argumentatie achteraf bevestigd door de stukken 13 niet voldoende/afdoende zijn in het kader van de zogenaamde inkomstenvereiste - en schendt de bestreden beslissing derhalve het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Bovendien handelt de verwerende partij hierdoor onzorgvuldig en onredelijk en getuigt zij van een gebrek aan fair play zodat de bestreden beslissing tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de fair play schendt.

Door de terechte argumentatie betreffende de vereiste van te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet in aanmerking te nemen en de overige voorwaarden (hoedanigheid van echtgenoot van Belgische die verzoekende partij heeft begeleid en vervoegd, beschikken over voldoende en fatsoenlijke huisvesting, beschikken over de nodige ziekteverzekering, beiden ouder zijn dan 21 jaar,...) niet te betwisten - deze zijn ook ontegenzeggelijk vervuld - schendt de bestreden beslissing artikel 40bis §1 en §2 1° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 50 §2 7° b) van het K.B. d.d. 08.10.1981 en handelt de verwerende partij bovendien onzorgvuldig en onredelijk en getuigt zij van een gebrek aan fair play en voldoet zij niet aan haar motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet. De bestreden beslissing schendt dan ook ook in dit opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van de fair play en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Door geen rekening te houden met het geheel van de elementen van het dossier en dus met de concrete omstandigheden van verzoekende partij en zijn Belgische echtgenote en door geen individuele behoefteanalyse te maken - alleszins niet op een behoorlijke manier - en in de bestreden beslissing geen verwijzing te maken naar artikel 42 § 1, van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 schendt de verwerende partij artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk en getuigt zij van een gebrek aan fair play. Bovendien wordt ook in dit opzicht de op de verwerende partij rustende motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet geschonden. De bestreden beslissing schendt dan ook in dit opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van de fair play en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Door het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren schendt de bestreden beslissing bovenop het reeds uiteengezette dan ook tevens artikel 42 §3 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 die bepalen dat "...§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister..." (artikel 42 § 3 van de Vreemdelingenwet) en "... De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken..." (artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980).

Het eerste middel is integraal gegrond."

In een eerste onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij een schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Zij argumenteert dat de verwerende partij niet afdoende motiveert aangaande de stukken die zij gevoegd heeft bij haar aanvraag.

Het afdoende karakter van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepaling.

De verzoekende partij heeft op 15 juli 2014 een aanvraag ingediend met het oog op het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg, meer bepaald zijn echtgenote.

De toepasselijke wetsbepaling is artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit deze bepaling volgt dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden, bespreekt de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken betreffende de inkomensvereiste op een omstandige wijze in de bestreden beslissing. Door opnieuw te verwijzen naar de stukken die reeds werden beoordeeld door de verwerende partij geeft de verzoekende partij aan niet akkoord te zijn met de gemaakte beoordeling en lijkt zij de Raad om een herbeoordeling van de stukken te vragen. In het kader van de wettigheidstoets die de Raad vermag uit te oefenen op de bestreden beslissing behoort het geenszins tot de rechtsmacht van de Raad om de voorgelegde stukken opnieuw te beoordelen. De Raad kan enkel nagaan of de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Het vage, algemene en summiere betoog van de verzoekende partij waarbij zij nalaat de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, laat de Raad niet toe te besluiten tot de kennelijke onredelijkheid van de beoordeling gemaakt door de verwerende partij. Evenmin laat dit betoog toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

In het tweede onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen van het dossier en met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar echtgenote. Echter blijkt uit een analyse van de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen die door de verzoekende partij werd aangebracht en met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar echtgenote. Op dit punt kan de verzoekende partij niet worden gevolgd.

Voorts stelt de verzoekende partij dat artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet is geschonden doordat de verwerende partij geen behoefteanalyse heeft gemaakt.

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing *“uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden onvoldoende stabiel en regelmatig zijn”*. De verwerende partij ontkent ten deze niet dat er inkomsten zijn, maar stelt aldus dat niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Overeenkomstig de voormelde bepaling diende de verwerende partij in dergelijk geval over te gaan tot een behoefteanalyse, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU